

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyně JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **X**, narozený dne X
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, IČO: 70892822
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2025, č. j. KUPA-14782/2025-3,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Městského úřadu Holice ze dne 30. 4. 2025, č. j. MUHO/21817/2025, byl žalobce uznán vinným ze dvou přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), spočívajících v nerespektování dopravní značky zákaz vjezdu [porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu] a v jízdě bez použití bezpečnostního pásu [porušení § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona].

2. Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku prvostupňové rozhodnutí částečně změnil, a to toliko upřesněním skutkového popisu ve výroku týkajícím se nepřipoutání bezpečnostním pásem. Ve zbytku žalovaný rozhodnutí podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) potvrdil.
3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasně podanou žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť je podle něho nezákonné, zatížené podstatnými vadami a v rozporu s judikaturou soudů.
4. Především namítl, že původně byl v příkazu uznán vinným pouze z jednoho přestupku (porušení zákazové značky), avšak po podání odporu správní orgán I. stupně rozšířil okruh obvinění o další dva přestupky, čímž podle žalobce správní orgán porušil zásadu zákazu *reformatio in peius* a zhoršil jeho procesní postavení. Pokud správní orgán o podezření z dalších přestupků věděl od počátku, měl je zahájit a projednat samostatně, nikoli je dodatečně připojit až po odporu.
5. Podle žalobce také údajným přestupkům již uplynula promlčecí doba, protože předchozí vadná rozhodnutí správních orgánů nebyla způsobilá běh lhůty přerušit. Druhé rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (poté, co bylo předchozí rozhodnutí žalovaným zrušeno), vydané v poslední den promlčecí doby, považuje žalobce za účelové, přijaté pouze s cílem formálně zabránit promlčení, nikoli na základě řádně zjištěného skutkového stavu. Tvrdí také, že správní orgán nedůvodně neuznal jeho řádnou omluvu z jednání, čímž mu znemožnil účinnou obhajobu a porušil jeho právo na spravedlivý proces. V důsledku své účasti na jednání v době nemoci nemohl adekvátně reagovat, klást otázky svědkům a uvádět skutečnosti na svou obhajobu.
6. Podle žalobce silniční kontrola proběhla šikanózním způsobem, strážníci se k němu chovali nepřátelsky, arogantně a agresivně, a navíc při zastavování vozidla nebyli řádně označeni stejnokrojem, a tudíž neměli oprávnění vozidla zastavovat. Tvrdí rovněž, že výpovědi strážníků jsou nevěrohodné, vnitřně rozporné a v jednom případě i prokazatelně nepravdivé, protože jej křivě obvinili z přestupku, který nebyl ve výsledku uznán (chybné tvrzení o přestupku „nezastavení na signál stůj“).
7. Žalobce popírá, že by jel nepřipoutaný. Strážníci podle něj nemohli do vozidla vidět kvůli aleji stromů a odleskům, tmavý pás navíc splýval s jeho tmavým oblečením. Videonahrávky pořízené strážníky jsou podle žalobce účelově sestříhané a neúplné, protože neobsahují začátek kontroly ani moment, z něhož by bylo patrné, zda byl připoután.
8. Na základě těchto skutečností žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou obdobné s odvolacími námitkami, které v napadeném rozhodnutí žalovaný podrobně vypořádal. Doplnil, že přestupky promlčeny nejsou, běh promlčecí doby byl přerušen úkony podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Současně žalovaný odmítl tvrzení, že jednání dne 22. 4. 2025 bylo vedeno účelově jen k „restartu“ promlčecí doby. Po omluvě žalobce z důvodu pracovní neschopnosti si správní orgán I. stupně vyžádal vyjádření lékařky, z něhož vyplynulo, že žalobce má vycházky a může se jednání účastnit. Proto byl pouze změněn čas jednání a žalobci byl poskytnut dostatek času k přípravě, přičemž žalobce se jednání skutečně zúčastnil, kladl otázky svědkům a následně se ještě vyjadřoval a navrhoval doplnění, tedy nedošlo k omezení jeho procesních práv.

10. Dále žalovaný nesouhlasil s námitkou nedostatečného označení strážníků (absence pokrývky hlavy). Strážníci byli i tak jednoznačně identifikovatelní jako městská policie (uniforma, identifikační číslo) a byli oprávněni vozidlo zastavit, pokrývky hlavy navíc měli na uniformě. Žalovaný dále odmítl tvrzení o „aleji stromů“, odlescích a tmavém oblečení jako nevěrohodná s odkazem na místní poměry zachycené na videozáznamu a na to, že strážníci měli podle svých výpovědí vozidlo pozorovat ve vzdálenosti, kde stromy již nebránily výhledu.
11. Na základě uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
12. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) v mezích žalobních bodů podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti.
14. Na základě oznámení o podezření z přestupku ze dne 23. 6. 2023, sepsaného při silniční kontrole provedené hlídkou městské policie, přičemž žalobce odmítl přestupek na místě projednat, vydal správní orgán I. stupně dne 11. 8. 2023 příkaz, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (porušení dopravní značky zákaz vjezdu).
15. Proti tomuto příkazu podal žalobce včas odpor. Správní orgán I. stupně následně ve věci nařídil jednání na den 2. 11. 2023, při kterém byly provedeny výslechy svědků (zasahujících strážníků), výslech žalobce a listinné důkazy, dodatečně byl do spisu založen kamerový záznam z projednávání přestupku na místě. Dne 30. 4. 2024 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, č. j. MUHO/11286/2024, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání dvou přestupků, a to porušení dopravní značky zákaz vjezdu [§ 4 písm. c) zákona o silničním provozu] a nepřipoutání bezpečnostním pásem [§ 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona].
16. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 3. 2025, č. j. KUPA-12778/2024-4, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení, za účelem doplnění skutkových zjištění a řádného vypořádání procesních námitek. Po vrácení věci správní orgán I. stupně doplnil dokazování, zejména podklady týkající se umístění přechodného dopravního značení, a nařídil nové jednání na den 22. 4. 2025. V rámci tohoto jednání bylo znovu provedeno dokazování (výslechy zasahujících strážníků, výslech žalobce a rovněž byl přehrán kamerový záznam). Správní orgán I. stupně po vyhodnocení provedených důkazů vydal dne 30. 4. 2025 nové rozhodnutí, jímž žalobce znovu uznal vinným ze spáchání obou výše uvedených přestupků. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce opět odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 7. 2025, č. j. KUPA-14782/2025-3, (tj. žalobou napadeným rozhodnutím) prvostupňové rozhodnutí částečně změnil, a to upřesněním skutkového popisu ve výroku týkajícím se nepřipoutání bezpečnostním pásem, ve zbytku jej potvrdil.
17. Nejprve se krajský soud zabýval námitkou promlčení, neboť v případě uplynutí promlčecí doby by odpovědnost za přestupky zanikla, a tedy pozbylo by významu zabývat se dalšími žalobními námitkami.
18. Žalobce spáchal uvedené přestupky dne 23. 6. 2023. Promlčecí doba (1 rok) začala běžet dne 24. 6. 2023 [§ 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky]. Doručením příkazu, tj. dne 12. 8. 2023, se běh promlčecí doby přerušil [§ 32 odst. 2 písm. b) zákona o

odpovědnosti za přestupky], přičemž tímto přerušením začala promlčecí doba běžet znovu. Dne 30. 4. 2024 byla opět přerušena, a to vydáním (původního) prvostupňového rozhodnutí (č. j. MUHO/11286/2024). Žalovaný toto rozhodnutí dne 27. 3. 2025 zrušil a věc vrátil k novému projednání. Dne 30. 4. 2025, tedy poslední den promlčecí doby, správní orgán I. stupně vydal nové rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným.

19. Žalobce má za to, že přestupky jsou promlčené, protože dřívější rozhodnutí trpěla vadami a nemohla přerušit promlčecí dobu, přičemž rozhodnutí vydané v poslední den promlčecí doby žalobce považuje za účelový krok k formálnímu odvrácení promlčení. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2023, č. j. 8 As 295/2021-35, z něhož vyplývá, že běh promlčecí doby nepřerušuje takové rozhodnutí o vině, které *je nicotné nebo bylo vydáno pouze ryze formálně jen ve snaze zabránit možnému promlčení přestupku bez skutečné ambice aktivně vést řízení proti obviněnému z přestupku*.
20. Podle krajského soudu nelze v projednávaném případě považovat rozhodnutí správního orgánu za nicotné ani za ryze formální akt vydaný pouze s cílem předejít promlčení. Z obsahu správního spisu naopak vyplývá, že správní orgán po vrácení věci aktivně vedl řízení, nařídil jednání s dostatečným předstihem, předvolal žalobce i zasahující strážníky, reagoval na omluvu žalobce pro pracovní neschopnost, tuto omluvu ověřil a čas jednání upravil tak, aby se žalobce mohl účastnit. Při jednání doplnil dokazování. Nelze tak souhlasit s tvrzením žalobce, že rozhodnutí nebylo vydáno na základě řádně zjištěného skutkového stavu.
21. Nadto vydání rozhodnutí v poslední den promlčecí doby v tomto případě nečiní rozhodnutí „ryze formálním“. Žalobce tvrdil a doložil, že byl v pracovní neschopnosti až do 30. 4. 2025, tedy do dne, který byl posledním dnem běhu promlčecí doby. Pokud by správní orgán na žalobce vyčkával až do data uvedeného žalobcem, nebylo by již objektivně možné jednání uskutečnit před uplynutím promlčecí doby. Skutečnost, že správní orgán jednání nařídil tak, aby jej mohl provést a o věci rozhodnout v rámci běžící promlčecí lhůty, sama o sobě neznamená, že by následné rozhodnutí bylo ryze formální.
22. Krajský soud v této souvislosti proto uzavírá, že v dané věci k uplynutí promlčecí doby nedošlo, neboť běh promlčecí doby byl opakovaně přerušen úkony předvídanými zákonem (doručením příkazu dne 12. 8. 2023 a následně vydáním rozhodnutí o vině dne 30. 4. 2024), tedy k datu vydání (nového) prvostupňového rozhodnutí dne 30. 4. 2025 odpovědnost za přestupek nezanikla. Současně nejde o případ nicotného ani ryze formálního rozhodnutí ve smyslu uvedené judikatury.
23. Důvodná není ani námitka neuznání omluvy a zdravotního omezení žalobce při jednání.
24. Po vrácení věci k dalšímu řízení nařídil správní orgán I. stupně jednání na den 22. 4. 2025, na které byli předvoláni jak žalobce, tak oba zasahující strážníci. Žalobce obdržel předvolání dne 10. 4. 2025 (dostatečný předstih tak nespovídá o *chvatně svolaném* jednání). Následně žalobce zaslal omluvu z důvodu pracovní neschopnosti, kterou doložil potvrzením praktické lékařky s ukončením pracovní neschopnosti dne 30. 4. 2025. Správní orgán si tuto omluvu u lékařky ověřil a zjistil, že žalobci byly stanoveny vycházky v čase 13:00–19:00, přičemž v rámci těchto vycházek se může jednání zúčastnit. Na základě toho správní orgán změnil čas nařízeného jednání na 14:00 tak, aby se ho žalobce mohl účastnit.
25. Žalobce této možnosti využil a na jednání se dostavil. Z obsahu správního spisu

přitom nevyplyvá, že by při jednání uváděl, že se necítí dobře nebo že ho zdravotní stav omezuje v uplatňování procesních práv. Z protokolu ani z průběhu jednání neplyne žádná okolnost, která by nasvědčovala tomu, že by zdravotní stav žalobce bránil jeho aktivní účasti. Naopak ze spisu je patrné, že žalobce se jednání aktivně účastnil, v jeho průběhu se k věci opakovaně vyjadřoval, svědkům kladl řadu otázek a vyjadřoval nesouhlas s jejich výpověďmi, tedy svá procesní práva aktivně uplatňoval.

26. Další námitka se týkala nezákonného rozšíření obvinění. Žalobce namítl, že byl původně v příkazu uznán vinným jen z jednoho přestupku, avšak po podání odporu byl v rozhodnutí správního orgánu I. stupně uznán vinným ze dvou přestupků. Tento postup žalobce považuje za porušení zásady zákazu *reformatio in peius*.
27. Řízení o přestupku může být vůči obviněnému vždy vedeno jen ve vztahu ke skutku, pro který mu bylo oznámeno zahájení řízení o přestupku (srov. § 78 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky). V případě, že je ve věci rozhodnuto příkazem, proti kterému byl podán odpor, je takové řízení zahájeno doručením příkazu, který tak oznámení o zahájení řízení nahrazuje. Podáním odporu se příkaz sice ruší, avšak nadále plní funkci oznámení o zahájení řízení, neboť právní řád nepřipouští, aby správní orgán po zrušení příkazu řízení znovu zahajoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2021, č. j. 5 As 306/2020-27).
28. Tedy není vyloučeno, aby v průběhu řízení vyšlo najevo, že vedle původně projednávaného skutku je třeba rozhodnout i o skutku dalším. V takovém případě však musí správní orgán oznámit rozšíření řízení na takový skutek způsobem obdobným, jako je předepisováno pro oznámení o zahájení řízení, včetně požadavku na náležitosti takového oznámení.
29. V projednávané věci došlo k rozšíření obvinění při jednání dne 2. 11. 2023, jehož se žalobce osobně účastnil. V protokolu o jednání (č. 1. 40 správní spisu) je uvedeno: „Výslechem svědků bylo zjištěno a jednoznačně prokázáno další protiprávní jednání obviněného, když za stejné situace, na stejném místě a ve stejném čase řídil motorové vozidlo, aniž by byl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, když jim je vybaven, tedy porušil ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a dopustil se tak dalšího přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.“ Žalobce protokol bez výhrad podepsal. Žalobce se tedy jednoznačně seznámil s tím, že je mu nově kladen za vinu další skutek, věděl, čeho se skutek týká a rovněž si byl vědom jeho navrhované právní kvalifikace. Žalobce tedy prokazatelně věděl o rozšíření předmětu řízení. Je tedy zřejmé, že žalobce nebyl „překvapen“ až v následném rozhodnutí, ale již v rámci samotného procesního úkonu (jednání) se dozvěděl, že řízení se nově týká i dalšího skutku, k němuž mohl uplatnit svou obranu. Tím byl naplněn účel oznámení o zahájení řízení (resp. oznámení o rozšíření řízení).
30. Krajský soud současně upozorňuje, že ačkoliv zvolený postup v projednávané věci nezaložil nezákonnost rozhodnutí, je namístě, aby správní orgán v obdobných případech rozšíření řízení činil výslovně a jednoznačně, nejlépe formou samostatného písemného oznámení (které může být součástí protokolu o jednání). Tímto postupem správní orgán předejde pochybnostem o rozsahu obvinění a o tom, od jakého okamžiku se účastník může efektivně bránit. Zásadní však je, že v dané věci žalobci bylo srozumitelně sděleno, jaký další skutek je mu kladen za vinu a měl reálnou možnost na něj v řízení reagovat. Nebyl tedy krácen na svých právech.
31. Krajský soud nesdílí ani názor žalobce, že jakmile strážník obecní policie nemá

kompletní stejnokroj, postrádá pravomoc zastavovat vozidla. Takto kategoricky pojatý závěr neobstojí, neboť z povinnosti vykonávat určité oprávnění „ve stejnokroji“ nelze bez dalšího dovozovat, že jakákoli dílčí odchylka v ustrojení automaticky činí zákrok nezákonným a zbavuje strážníka pravomoci. Podstatné je, zda byl strážník v konkrétní situaci jednoznačně identifikovatelný jako osoba vykonávající dohled nad bezpečností a plynulostí provozu a zda adresát úkonu mohl důvodně rozeznat, že jde o výkon veřejné moci. Strážníci byli v uniformě a označeni identifikačními znaky, přičemž absence pokrývky hlavy „přímo na hlavě“ neměla vliv na jejich identifikovatelnost ani oprávnění provést kontrolu.

32. Žalobce namítal také to, že se přestupku spočívajícího v jízdě bez použití bezpečnostního pásu nedopustil. Strážníci podle něho nemohli do vozidla vidět a videonahrávky nezachycují moment, z něhož by bylo patrné, zda byl připoután.
33. Přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem je řazen mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem. Jedná se o obtížněji zachytitelný přestupek, neboť se odehrává uvnitř jedoucího vozidla. Jelikož takový přestupek nebývá obvykle zdokumentován obrazovými prostředky, věrohodné svědectví policistů zpravidla představuje dostatečný důkaz jeho spáchání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011–70, či např. ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014–25). Vedle toho však mohou hrát roli i další faktory jako je např. doba, po kterou policisté vůz viděli, vzdálenost, úhel, kvalita výhledu, dopravní situace, přibližná rychlost vozidla, viditelnost a další relevantní podmínky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2020, č. j. 7 As 279/2019–23).
34. V nyní projednávané věci ze správního spisu, především z kamerového záznamu, vyplývá, že v úseku před policejním vozidlem se žádná souvislá alej stromů, jak tvrdí žalobce, nenachází. Stromy jsou jen na jedné straně a výhledu nijak nebrání, vozovka je široká. Žalobcovo tričko bylo modré, nikoli černé, což nesvědčí jeho tvrzení o splývání pásu. Rovněž nevyplývá, ani to žalobce netvrdí, že by žalobce kolem projížděl hlídky takovou rychlostí či způsobem jízdy, který by strážníkům objektivně bránil všimnout si, zda je či není připoután bezpečnostním pásem. Dopravní situace rovněž nebyla nijak komplikovaná. Vše tak nasvědčuje tomu, že strážníci měli dostatek prostoru i času žalobce pozorovat.
35. Žalobce má pravdu v tom, že Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014–25, uvedl, že výpovědi policistů nelze hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz. Současně však NSS zdůraznil, že pro založení pochybnosti o pravdivosti jejich tvrzení musí existovat konkrétní důvody. Takové důvody však krajský soud v projednávané věci neshledal.
36. Policie se v řízení primárně považuje za nestranného svědka události, který není žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016–46). Pro posouzení věrohodnosti výpovědí je rozhodující, zda jsou výpovědi strážníků konzistentní a přesvědčivé ve vztahu ke skutkům, které jsou skutečně předmětem řízení (zde porušení dopravního značení a nepoužití bezpečnostního pásu), a zda korespondují s ostatními podklady ve spise.
37. Krajský soud, stejně jako žalovaný, má za to, že výpovědi obou strážníků jsou navzájem v souladu, nejsou v podstatných bodech rozporné a nejsou v rozporu s dalšími podklady. Žalobce dovozuje nevěrohodnost výpovědí strážníků také z toho, že v určité fázi

věci se objevilo i podezření na další přestupek („nezastavení na signál stůj“), který však nakonec nebyl předmětem výroku o vině. Krajský soud však nesdílí názor žalobce, že by z *neuznání* dalšího původně uvažovaného skutku bylo možné dovozovat nevěrohodnost svědeckých výpovědí. Skutečnost, že správní orgány ve výsledku uznaly žalobce vinným ze dvou skutků, a nikoli ze tří, sama o sobě neimplikuje, že by svědci křivě vypovídali nebo že by jejich výpovědi byly vnitřně rozporné. V přestupkovém řízení je běžné, že se v rané fázi prověřuje více možných porušení povinností a teprve v průběhu dokazování se vyjasní, které z nich lze spolehlivě prokázat a které nikoli.

38. Nadto nepřipoutání bezpečnostním pásem bylo strážníkem žalobci vytýkáno již bezprostředně při zastavení vozidla a tato skutečnost byla uvedena také v oznámení o podezření z přestupku (v oznámení Městské policie Pardubice ze dne 23. 6. 2023 bylo doplněno: „*dále uvádím, že (...) nebyl za jízdy připoután*“). Nelze proto přisvědčit tvrzení žalobce, že by byl tento přestupek do řízení „dodatečně“ přidán až následně jako reakce na podaný odpor jako forma odvety.
39. Zároveň se správní orgány nespokojily pouze s oznámením o přestupku, ale oba zasahující strážníky vyslechly jako svědky, čímž dostaly požadavku plynoucímu z judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž v případě, kdy řidič spáchání takového přestupku popírá, úřední záznam sám o sobě nepostačuje a zasahující policisté musí být vyslechnuti jako svědci (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, a ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70).
40. To, že okamžik příjezdu žalobce (resp. přestupkové jednání) není zachycen na videozáznamu, není samo o sobě na překážku prokázání přestupku „nepřipoutání“, neboť tento přestupek je v praxi běžně prokazován právě svědeckými výpověďmi zasahujících strážníků a videozáznam v takových případech zpravidla plní pouze podpůrnou roli. Absence záznamu tedy neznamená, že se skutek nestal. Z tohoto důvodu tedy nelze považovat za důvodnou výtku žalobce, že správní orgány nezajistily videodokumentaci samotného skutku.
41. K neúplnosti videozáznamu krajský soud dále doplňuje, že strážníci nejsou povinni zaznamenávat veškeré jednání při výkonu své činnosti. Naopak z § 24b zákona o obecní policii vyplývá, že záznam je obecní policie oprávněna pořizovat tehdy, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů.
42. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by strážníci vůči žalobci vystupovali neprofesionálně či způsobem překračujícím meze přiměřenosti. Jejich komunikace a postup odpovídají standardnímu výkonu pravomocí při řešení přestupkové situace. Skutečnost, že žalobce vnímá jejich jednání jako urážlivé či šikanózní, představuje jeho subjektivní hodnocení, které však v nyní projednávané věci nemůže založit závěr o nezákonnosti postupu správních orgánů ani nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
43. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že předmětem tohoto řízení je žaloba proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.), tedy přezkum zákonnosti a přezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí. Posouzení samotné zákonnosti případného zásahu strážníků jakožto policejního úkonu (tj. zda jejich postup při kontrole či zákroku představoval nezákonný zásah, pokyn nebo donucení) není v tomto typu řízení samostatným předmětem přezkumu. K tomu slouží žaloba na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s. ř. s.

44. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
45. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., když žalobce nebyl v soudním řízení úspěšný a žalovanému jako správnímu orgánu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS, běžnou úřední činnost by přesahovaly zejména náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním, viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012-11, ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice dne 25. března 2026

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně